

εἰς τὴν ἀνάγκην, ἣν οἱ δυστυχημένοι αἰσθάνονται πρὸς μετάνοιαν, κατέφευγεν ὑπὸ τὴν φηγὸν καὶ ἔκαιε.

Ὅταν ὁ Μικρογιάννης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν μὲ τὴν ἀφασί του μέσα ἔς τὸν τενεκὲ καὶ μὲ πόδια χωματιασμένα, ἐστάθηκε ἔμπρὸς ἔς τὸν παλαιὸν του φίλον, τὴν φηγόν, εἶδε τὸν κλάδον ριγμένον ἐκεῖ πλησίον, ὅστις εἶχε σπᾶσθαι τότε διὰ τὴν σωθῆ αὐτὸς καὶ εὐλαβῶς ἀπεκαλύφθη, κρατῶν δὲ τὸ πιλίκιον ἀνὰ χεῖρας ἴστατο.

— Ὡ! σὺ ἐδῶ! σὺ ἐδῶ! ἀνεφώνησεν ἡ τῆς νεότητος μνηστὴ πῖπτουσα εἰς τὰ γόνατα.

Ὁ στρατιώτης δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἐγωνίας.

— Τριανταφυλλῆ, σύ!

— Ναί, ἐγὼ! δυστυχῆς ἐγὼ σὲ ἀνέμενον, Ἰωάννη, σ' ἐπρόδωσα, ἀλλ' ἐτιμωρήθην, συγχώρησέ με.

Ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἔρωτος, ὅλαι αἱ ψευθεῖσαι ἐλπίδες, ὅλαι αἱ ὁρμαὶ τῆς συμπλοῆς ἀνεκινήθησαν ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τοῦ ἀγνοῦ θύματος ἡνοῖξε τοὺς βραχίονας ὅπως δεχθῇ ἐν αὐτοῖς τὴν μετανοοῦσαν ἀλλ' ὅτε τὸ ὑπὸ ἐτέρων φιλημάτων μέτωπον κατέστη χλιαρὸν ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτοῦ, φρίκη ἀπερίγραπτος τὸν κατέλαβε. Ἐσπρωξέ τὴν Τριανταφυλλῆ, τῇ εἰδείξεν τὸ χωρίον διὰ τοῦ δακτύλου, ἀφοῦ δὲ ἔμεινε μόνος περιέσφιγγε τὸ ἀγκυπητὸν τοῦ δένδρου καὶ κατέπεσεν.

Δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἐννοήσῃ οὔτε τὴν εὐτέλειαν τῆς συγγνώμης, οὔτε τὴν παραμυθίαν τῆς λήθης· καθ' ἑκάστην δὲ ἐπανήρχετο ἵνα φέρῃ τὴν λύπην εἰς τὴν σκιάν τοῦ πιστοῦ του φίλου.

Ἡμέραν τινὰ τὸ δένδρον δὲν τὸν εἶδεν ἐπανελθόντα, τὴν δὲ ἐπιούσαν οὐδὲν εἶδεν ἐκτὸς τεσσάρων χωρικῶν μεταθινόντων εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως.

Ἡ Τριανταφυλλῆ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν τολμᾷ νὰ περάσῃ μετὰ τῶν ἐραστῶν τῆς πρὸ τῆς φηγοῦ ἡ θλίψις τῶν κλάδων δύναται νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐρυθρίασθῃ.

Ὁ φύλαξ τοῦ χωρίου, ὁ προστάτης του, ἡ φηγὸς δὲν ὑπάρχει πλέον. Οἱ κάτοικοι τοὺς ὁποίους τοσοῦτον ἠγάπησε τὴν ἀπέκοψαν. Οἱ ἄνδρες τὴν ἔκοψαν ἵνα ἐγεῖρωσιν εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς οἶνοπωλεῖον. Ὁ κορμός τῆς ἐστέναξεν, ἡ κορυφή τῆς ἐκυλίσθη εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου, οἱ ξυλοσχίσται ἐσκόρπισαν τὴν κόριν τῆς εἰς τὸν ἄερα, δὲν ὑπάρχει πλέον. Οἱ μεγαλείτεροι τῶν κλάδων τῆς ἐπλήρωσαν τὰ κάρα, ὁ δὲ Φίλος, καλὸς ἔτι καὶ μετὰ θάνατον καὶ μετὰ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ ἔκλινε τὰ τελευταῖά του μέλη μέσ' τῇ γωνίᾳ διὰ νὰ θερμανθῶσιν ἄνθρωποι ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν χιόνων.

Ὅτε δὲ εἶχεν ἀναρθῇ τὸ πῦρ ἠκούσθη τελευταῖος τριγμός, ὅπερ ἐσήμαινεν ἀποχαιρετισμόν, μακρὰ ὑποκύκνος γλῶσσα ἠγέρθη, φλόξ ἐναέριος καὶ μυστηριώδης ἥτις ἐλικοειδῶς ἐξώρμα, ἦν ἡ ψυχὴ τῆς φηγοῦ ἀφιπταμένη.

Ἡ τοῦ χωριοῦ φηγὸς, πικιδίς, ἐπενέ-

λαβε μετὰ μακρὰν παύσιν ὁ Γέρω-Μανώλης, εἰς κανένα κακὸν δὲν ἔκαμε· καλὴ ἐν τῇ θλίψει ὡς καὶ ἐν τῷ θανάτῳ ὑπῆρξε, τὸ τοῦ Θεοῦ αἰδίδον φῶς ἐνυπῆρχε, εἰς τὸ δένδρον τοῦτο. Δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ τὸ αὐτὸ καὶ πρὸ τῆς σποδοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου;

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρον. ἡμεῖς δὲ εὐχαριστήσαντες αὐτὸν ἀπήλθομεν μετὰ τὰς ποικίλας ἐντυπώσεις, ἃς ἀπεκομίσκαμεν.

[ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Δ. Γ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Ζωῆν Π. Ἀλιβιζάτου, Μελομένην Βάμβα, Ἐλένην Βούλγαρη, Καν Στασινοπούλου, Μαρῖαν Κοκκόλη, Χαρίκλειαν Δ. Παρασκευᾶ, Διαμαντίναν Φραγκοπούλου καὶ κκ. Ἰω. Σ. Γαλάτην, Γ. Γερασμίδην, Θεόδ. Πρωτοπαπᾶν, Γεώργ. Πανταζόπουλον, Ἀστέριον Σγουρόν, Ἰω. Α. Φωκᾶν, Ἀνδρέαν Μποσόνην, Γεώργιον Μαράτον, Ν. Μ. Τρίκαρδον, Μ. Ι. Λοβέρδον, Μοσχολέοντα Πανᾶν, Νικ. Μ. Χαριτάτον, Π. Μακροκέφαλον, Παναγὴν Δ. Ἰγγλέσην, Γεράσιμον Μ. Στελακάτον, Σπυρ. Μ. Κλαδᾶν, Ἰερώνυμον Κονιδάρην καὶ Σπ. Γιαννουλάτον, ἱατρὸν. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἡμετέρου Περιδικιοῦ, τοῦ πρὸ ἐξαετίας ἤδη τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐκδιδόμενου, γνωστὸτάτου δὲ καὶ ἀγκυρητοῦ καταστάντος εἰς τὸ ἀπανταχοῦ ἑλληνικὸν κοινόν, πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ καὶ ἀντὶ τῶν δύο καθ' ἐβδομάδα φύλλων, κατὰ Πέμπτην δηλαδὴ καὶ Κυριακὴν, θὰ ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς προσηοῦς Κυριακῆς εἰς 16 σελίδας κατὰ Κυριακὴν. Εὐτυχῶς ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶνε ἐπὶ τὰ κρείττω, ὑπαγορεύεται δὲ ἐκ λόγων ριζικῆς βελτιώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως, ὡς θὰ κρίνωσιν οἱ ἀναγνώσται. Θέλοντες ν' ἀπορύγωμεν τὴν μονοτονίαν, ἥτις ἠδύνατο διὰ τοῦ χρόνου νὰ προκύψῃ, ἐκ τῆς συνεχοῦς ἀναγνώσεως ἔργων ἀποκλειστικῶς ἀναγομένων εἰς τὸν κύκλον τοῦ μυθιστορήματος καὶ τοῦ διηγήματος, ἀπεφασίσαμεν νὰ εἰσάγαγωμεν εἰς τὸ φύλλον μας τερπνοτέρων καὶ ὑγιεινέων ποικιλιῶν διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δημοσιεύονται εἰς αὐτὸ καὶ περιηγήσεις περιεργόταται καὶ περιγραφαὶ ξένων καὶ ἀγνώτων χωρῶν καὶ ἐκθέσεις δραματικῶν ναυαγίων καὶ διηγήσεις θεραπευτικῆς πλήρεις ἐνδιαφέροντος καὶ παντοῖα ἄλλα εὐχάριστος καὶ ἀξιανάγνωστος ὕλη. Ἡ προσθήκη αὕτη καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς ὕλης δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ μυθιστορήματος, διότι ταυτοχρόνως τὸ περιοδικὸν ἡμῶν δὲν θὰ παύσῃ δημοσιεῖν πάντοτε δύο μυθιστορήματα καὶ διηγήματα ἀληθῶς ἐκλεκτά, τῶν μᾶλλον διχαικρινέων ξένων συγγραφέων.

Ἄλλ' ἡ μεταρρυθμίσις δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ. Ἐπιθυμοῦντες ἕως τέλους νὰ πραγματοποιήσωμεν τὸ πρόγραμμά τοῦ περιεχομένου εἰς τὸ ρητὸν «τὸ τερπνὸν σὺν τῷ ὠφελίμῳ» πρόγραμμά, τὸ ὅποῖον πολλοὶ μὲν ἐπαγγέλλονται, ἀλλ' ὀλίγοι κατορθοῦσι νὰ τὸ ἐκτελέσωσιν, ἰδοὺ ὅτι εἰσάγαγομεν καὶ νεωτερισμόν, τοῦ ὁποῦ ἡ χρησιμότης εἶνε ἀδιακρίλονείκητος. Κατὰ πᾶσαν δεκαπενθήμεριαν θὰ δημοσιεύεται ἐν ἰδιαιτέρῃ στήλῃ εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα ἐπιθεώρησις σαφὴς καὶ λεπτομερὴς τοῦ Γυναικείου Συρμού, συνοδευμένη, ἔστιν ὅτε, καὶ ὑπὸ ὠραίας ὀλοσελίδου τοῦ συρμού εἰκόνος. Τοιουτοτρόπως ἡ φιλόκαλος οἰκοδόσποινα δὲν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀνατρέχῃ εἰς εἰδικὰ ξένα περιοδικά, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐβδομαδιαίου οἰκογενειακοῦ καὶ εὐχαρίστου ἀναγνώσματος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων θὰ ἀρύηται καὶ τὴν ὠφέλιμον ταύτην γνῶσιν.

Τοιοῦται εἶνε αἱ μεταρρυθμίσεις, ἃς εἰσάγομεν εἰς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἀπὸ τῆς προσηοῦς Κυριακῆς. Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται γινώσκουσιν ἐκ μακρῆς πείρας ὅτι τὰς ὑποσχέσεις ἡμῶν τηροῦμεν ἀπαραγκλίτως, δύνανται δ' ἐπομένως νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι αἱ ἐπαγγελίαι αὗται θὰ ἐκπληρωθῶσιν ἀνελλιπῶς. Ἡμεῖς δὲ ἀφ' ἐτέρου μετὰ θάρρους χωροῦμεν εἰς τὴν ἐγκρίνισιν τῆς ν' ας περιόδου τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀκαρδάντως πεποιθότες ὅτι ἡ γενναία ὑποστήριξις καὶ ἐνθάρρυνσις, ἥς ἀνέκαθεν ἔσχε πρὸς τῷ δημοσίῳ τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, δὲν θὰ λείψῃ αὐτῷ καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Εἰς τὰ Πρῶτα Φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων δημοσιεύονται:

Ἑρωτικὴ Σελίς, ἠθικώτατον καὶ συγκινητικώτατον μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου συγγραφέως **Αἰμυλίου Ζολᾶ**.

Ἡ Βρασιλιανή, δραματικώτατον καὶ μὲ ὠραίας ὀλοσελίδους εἰκόνας κοσμοῦμενον μυθιστόρημα ὑπὸ **A. Matthey**.

Ἰσπανία, ὠραία καὶ μαγευτικώτατη περιήγησις εἰς τὴν ρωμαντικὴν ταύτην χώραν ὑπὸ δὲ **Ἀμείσης**.

Ταξιδιον χάριν ἀναψυχῆς, ἀμερικανικὸν διήγημα.

Κωνσταντῖνος Μαυδάνοβιτς, διήγημα.

Σιδηροδρομικὸν Μυθιστόρημα, χαριστάτη σκηνή, ἐν ἣ μετὰ πνεύματος ὅλως προσινοῦ σκιαγραφεῖται ἡ εὐγενὴς καὶ κομψὴ γαλλικὴ κοινωνία τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς.

Τὸ Ψέλλιον, διήγημα.

Κοινωνικαὶ Σελίδες, ἐκ τοῦ ἡμερολογίου πτωχοῦ σπουδαστοῦ.

Ἡ δυσανάγνωστος ὑπογραφή, διήγημα.

Τὰ ταξίδια τοῦ Νικολάου Φανιέν, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Ὁ Βρυκόλακας, ἀντολικὸν διήγημα.

«Τίς εἶ!» ἄλτ, διήγημα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.

Εἰδύλλιον, διήγημα **Ἀλεξάνδρου Δουμά**. κτλ. κτλ. κτλ.